

1

Než odešla, četla jako o život. Ve své oblíbené židli s pevným opěradlem, v posteli, podepřená hromadou polštářů. Knihy brzy přetekly z nočního stolku a vršily se na podlaze. Měla ráda zahraniční detektivní romány a prokousávala se jimi s cudně našpulenými rty a přísnou, nehybnou tváří.

Někdy jsem se v noci vzbudil a viděl, že lampa ještě svítí: Annina ostrá nehybná silueta seděla s rovnými zády, přesně jako ji to vždy učili. Nereagovala na to, že jsem se vzbudil, ani když jsem se k ní otočil, ale hleděla dolů do knihy a prolétávala stránkami, jako by se biflovala na test.

Nejprve šlo jen o obvyklé podezřelé ze Skandinávie – Henning Mankell, Stieg Larsson –, ale potom pokročila dál: německý román noir ze čtyřicátých let, thajská sága zasazená do Phuketu šedesátých let. Obálky byly zprvu známé – rozpoznatelné fonty a design velkých nakladatelství –, brzy je však nahradily tajemnější, s cizí sazbou a odlišnými vazbami.

A potom jednoho dne odešla. Nevím, kde jsou ty knihy teď. Už jsem je hledal, díval jsem se, jestli nějaké neproklouzly do mé knihovny, ale nikdy jsem žádnou nenašel. Mám za to, že si je vzala všechny s sebou, zabalila je do jednoho ze svých barevně rozlišených pytlů na odpadky.

Dny po jejím odchodu halí mlha. Jako vzpomínka pod anestetiky. Zatažené závěsy a neředěná vodka. Znepokojujivé ticho, jako když ptáci přestanou před zatměním slunce zpívat. Pamatuju si, jak jsem seděl v obýváku, zíral na

křišťálovou sklenici a říkal si, jestli se vodka na prsty nalévá horizontálně nebo vertikálně.

V celém domě táhlo. Pode dveřmi, prasklinami ve zdi. Myslím, že jsem věděl, odkud ten průvan přichází. Ale nemohl jsem tam jít. Nemohl jsem jít nahoru. Protože už to nebyl náš dům. Ty pokoje neexistovaly, jako by v nich dospělí schovávali svá tajemství a mně zakázali vstoupit. A tak jsem prostě seděl v přízemí, v tom starém, mrtvém domě a táhlo mi na krk. Odešli a všim prostoupilo ticho.

No jasně že by mě teď ráda viděla, namáčknutého v tomhle tmavém výklenku v ušmudlané hospůdce – jenom já, problikávající televize a nějaký chlap, co předstírá hluchotu a prodává klíčenky s Mimoni svítící ve tmě. Na vstupních dveřích hospody zeje díra, jako by se je někdo snažil vykopnout, a třepotajícím čirým plastem vidím nějaká děvka, vyseidávají na parkovišti, kouří a dělají triky na kolech BMX.

„Říkala jsem ti to.“ Nevyslovila by to nahlas – to by bylo pod její úroveň –, ale měla by to napsané ve tváři, v sotva postřehnutelném zdvihnutém obočí a náznaku úsměvu.

Anna si vždycky myslela, že jsem trochu neomalený, že jsem nikdy nesetřásl punc městského sídliště. Pamatuju si její reakci, když jsem jí pověděl, že můj táta trávil sobotní odpoledne v sázkové kanceláři. Rozpaky lepší společnosti, to povýšené pousmání. Protože nikdo z jejich rodiny nechočil ani do hospody. Ani na Vánoce? zeptal jsem se jednou. Ne, odpověděla. Možná si dali po obědě sklenici sherry, ale to bylo vše, nic víc. Místo toho chodili zvonit.

Už je tma a já si nepamatuju, že by zapadlo slunce. Venku někdo osolí auto a zář předních světel proletí hospodou jako věžeňský reflektor. Dojdu na bar a objedná si další pivo. Otáčejí se na mě, ale do očí se jim nepodívám, vyhýbám se pohledům i nic neříkajícím pokývnutím.

Čelem ke dveřím sedí na stoličce urostlý rybář. Vypráví rasistický vtip o ženě, co má poměr, a o vytrhnutí jediného chloupku pubického ochlupení a já si vzpomenu, že jsem ho slyšel jednou po škole v uličce ve východním Londýně, kde lidi odhazovali pornočasopisy a prázdné plechovky od koly. Štamgasti se pointě zasmějí, ale barmanka mlčí a otočí se. Na zdi za ní visí spoře oděné holky z třetí stránky bulváru a zarámované noviny ze dne po 11. září.

„Čtyři libry deset, zlato,“ řekne barmanka a postaví přede mě pivo. Třesou se mi ruce, a jak šátrám v peněžence, drobné se vysypou na bar.

„Pardon,“ řeknu, „mám zmrzlé ruce.“

„Já vím,“ přitaká, „je hrozná zima. Počkejte, udělám to.“ Sebere mince a potom, jako bych byl roztřesený důchodce, si vybere zbylé peníze z mé natažené ruky.

„A je to,“ prohlásí. „Čtyři libry deset.“

„Díky,“ odpovím trochu zahanbeně a ona se usměje. Má laskavou tvář, takovou, jaká se v podobných podnicích moc nevidí.

Když se skloní, aby vyskládala myčku, dlouze si přihnu vodky z placatky. Je to jednodušší než si s každým pivem objednávat panáka. Tak dostanete nálepku pijana a potom si vás hlídají.

Vrátím se ke stolu a všimnu si mladé ženy sedící na druhém konci baru. Předtím seděla s jedním chlapem, jedním z rybářových kamarádů, ale ten odešel, odpištěl v našlapaném hatchbacku. Vypadá, že se oblékla na večírek, má krátkou sukni, odhalující trpytivý topík a tmavé ježaté řasy.

Sleduju barmanku, dávám si pozor, aby ona neviděla mě, pak si zase loknu vodky a cítím to známé uspokojení, tu ubohou blaženůstku. Dívám se na ženu u baru. Teď pije panáky a křičí na barmanku, která je asi její kamarádka.

Jak se směje, málem se svalí z barové stoličky, jen tak tak zvládne udržet rovnováhu a popadnout dech.

Za chvílku za ní půjdu. Jen si dám ještě pár panáků.

Prolétnu Facebook a přimhouřím oči, abych viděl na displej. Můj profil zeje prázdnotou, žádné fotky, jen mužská silueta, nikdy jsem nic „neolajkoval“, neokomentoval, ani jsem nikomu nepopřál k narozeninám, ale byl jsem tam každý den, prohlížel, soudil, prohlížel, soudil, opocenyými okénky nahlížel do života lidí, které už neznám, se všemi jejich východy i západy slunce, jejich cyklistickými výlety do Highlands, nekonečným proudem instagramových pad thai a avokádových toustů a nepochopitelnou namyšleností jejich sushi večerů.

Zhluboka se nadechnu a napiju se piva i vodky. Je mi jich líto. Všech těch hledačů tragédií s trikolórami a duhami, co si mění profilovky na cokoliv, na čem jim má dneska záležet – uprchlíci, nejnovější oběti teroristického útoku bůhví kde. Všechny ty jejich hashtagy a upřímné příspěvky o „dávání“, protože kdysi po střední na rok odjeli pomáhat stavět školu v Africe a svými perleťově bílými rty políbili žebrákovi hnědou ruku.

Poposednu si, abych mohl sledovat dívku u baru. Objednala si dalšího panáka a hlasitě se směje, málem skřehotá, protože se dívá na video na telefonu, ukazuje na něj a snaží se upoutat pozornost barmanky.

Vrátím se k telefonu. Někdy se přinutím podívat na fotky dětí jiných lidí. Nejspíš se to podobá nutkání dloubat si nový strup a nepřestat, dokud se neobjeví kovově lesklá krev. Nechávám se praštit do břicha novými porody, dětmi s chybějícími zuby, co jdou do školy a mají aktovku a moc velké sako; a potom jejich prázdninami na pláži s hrady z písku, vodními příkopy a zmrzlinami upuštěný-

mi do písku. Na rohožce vedle sebe vyrovnané velké a malé boty.

A potom jsou tu matky. Ach, tyhle facebookové matky. To, jak mluví, jako by vynalezly mateřství, jako by vynalezly dělohu, jak si nalhávají, že se liší od vlastních maloměstských matek, protože jedí quinou a granátová jablka a mají vlasy spletené do afro copánků a na Pinterestu sdílí své nápady na činnosti pro vzdorovité děti pod pět let.

Dojdu k baru a postavím se hned vedle opilé ženy. Už jsem toho vypil dost, cítím se líp a přestaly se mi třást ruce. Usměju se, ona se zakymácí na stoličce a změří si mě od hlavy k patě.

„Dáš si něco k pití?“ zeptám se bezstarostně, jako bychom se už znali.

V jejích skelných očích se objeví záblesk překvapení. Pracně se na stoličce narovná, takže už se neválí po baru.

„Rum s kolou,“ pronese zase trochu namyšleně, odvrátí se a poklepe prsty na bar.

Když objednávám pití, předstírá, že něco dělá na telefonu. Vidím jí na displej a jenom nahodile překlikává mezi aplikacemi a zprávami.

„Jsem Rob, mimochodem,“ prohodím.

„Charlie,“ odpoví. „Ale všichni mi říkají Charls.“

„Jsi místní?“ zeptám se.

„Narodila jsem se a vyrostla jsem v Camborne,“ oznámí a otočí se na stoličce, aby ke mně seděla čelem. „Ale teď jsem tady nahoře u sestry.“ Její oči po mně těkají jako ještěřčí jazyk, když si myslí, že se nedívám.

„O Camborne jsi nejspíš nikdy neslyšel, co?“

„Těžařské město, že?“

„Jo. Ale už ne. Můj táta pracoval v South Crofty, ale pak důl zavřeli,“ řekne a já si přitom všimnu jejího cornwallského přízvuku. Klesající intonace, jemné zaoblené r.

„A ty?“

„Z Londýna.“

„Londýn. Moc pěkný.“

„Znáš Londýn?“

„Jednou nebo dvakrát jsem tam byla,“ řekne, zase se podívá na druhou stranu baru a zhluboka si potáhne z cigarety.

Je mladší, než jsem si myslel, kolem pětadvaceti, má rudohnědé vlasy a měkké, dětské rysy. Něco na ní nesedí, něco, co nedovedu zařadit, co jde mimo pití i šmouhy kolem jejích očí. Do hospody U Pašeráků zrovna nepatří, jako by utekla ze svatebního večírku a skončila tady.

„Sem dolů jsi teda přijel na dovolenou?“

„Něco takovýho.“

„Takže se ti líbí Tintagel?“ zeptá se.

„Přijel jsem teprve dneska. Na hrad půjdu zítra. Bydlím v hotelu vedle.“

„Takže jsi tu poprvé?“

„Jo.“

Je to lež, ale nemůžu jí vyprávět o tom, jak jsme tu byli posledně. My tři, na konci deštivého britského léta, zachumlaní proti větru a dešti v nepromokavých kabátech přetažených přes kraťasy. Pamatuju si, jak Jack lítal po trávě u parkoviště a taky jak se Anna bála – „drž mě za ruku, Jacku, drž mě za ruku“ –, že se dostane moc blízko k okraji. Vzpomínám si, jak jsme vyšli strmou klikatou cestou až na vrcholek útesu a potom se z ničeho nic změnilo počasí, až skoro biblicky, přestalo pršet, mraky se rozestoupily a objevila se duha.

Duha, duha, křičel Jack, přeskakoval z jedné nohy na druhou a listy kolem něj tančily jako ohníčky. Potom, jako by se ho někdo dotkl nebo mu něco pošeptal do ucha, se zastavil a podíval se nahoru do sloupce světla, který prostoupil mraky, jak duha mizela v modré obloze.

„Jsi v pohodě?“